

ex. ř. na podkladě předpisů platných pro dražeb. řízení původní, než od udělení původního příklepu plynou již výtěžky z vydraž. nemovitosti do-
cílené ve smyslu § 159 odst. 4 ex. ř. do podstaty rozvrhové, povinná po-
vořením opětovné dražby nenabývá již neomezeného vlastnictví nemovi-
tosti, pro ni je dražba udělením původ. příklepu skončena a proto ani zá-
kony o odkladu exekuce ohledně zemědělců nemohou míti ohledně její
osoby platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Při vyřešení otázky, zda ustanovení zák. čís. 33/34 a vlád. nař.
čís. 259/34 sb. z. a n. se vztahují jen na odklad první dražby, či zda lze
jich použití i na odklad opětné dražby, jest vycházeti z právního názoru,
že dražební řízení se končí udělením příklepu, čímž přestává dosavadní
dlužník býti stranou v exekčním řízení (viz rozh. čís. 7858 sb. n.
s.), a dále jest uvážiti, že opětná dražba se provádí podle § 154 ex. ř.
na náklad a nebezpečí obmeškaného vydražitele, který ručí podle
§ 154 ex. ř. za schodek na nejvyšším podání vzniklý při opětné dražbě,
za náklady na opětnou dražbu a za všechny škody jinak jeho obmešká-
ním způsobené, a že opětná dražba nebude podle odst. 2 § 154 ex. ř.
provedena, složí-li obmeškalý vydražitel před uplynutím lhůty k rekursu
u soudu zadržené splátky nejvyššího podání s úroky, pokud mají býti
zaplacený složením v hotovosti. Může-li tudíž podle těchto zákonných
ustanovení opětná dražba býti obmeškalým vydražitelem odčiněna, pře-
stane-li dlužník po pravoplatném udělení příklepu býti stranou v exe-
kučním řízení, a stanoví-li se v § 1 zák. čís. 33/34 sb. z. a n., že »v exe-
kučních věcech proti zemědělcům, které byly již zahájeny a které
budou zahájeny, budou na návrh dlužníka odloženy atd.«, plyne
z toho, že na exekční věci příklepem již ukončené, v nichž šlo původně
o dražbu proti dlužníku-zemědělci, ale v nichž došlo k opětné dražbě,
nelze ustanovení zákona čís. 33/34 sb. z. a n. použítí, takže není pů-
vodní dlužník k návrhu na odklad exekuce podle tohoto zákona již
oprávněn.

Čís. 14433.

Pachtýř zabraných nemovitostí, jehož pacht pominul důsledkem
zkráceného přidělu uskutečněného ve formě tržové smlouvy, uzavřené
mezi vlastníkem a přidělcem a schválené Státním pozemkovým úřadem,
má proti vlastníkovu takový nárok na odškodné za investice a meliorace,
jaký by měl podle náhradového zákona, kdyby byl pachtované pozemky
převzal Státní pozemkový úřad.

(Rozh. ze dne 7. června 1935, Rv III 301/34; důvody viz Úr. sb.
čís. 2131.)

Čís. 14434.

Byla-li proti obcím nebo ústavům uvedeným v čl. XI zák. čís. 123/23
Sb. z. a n. navržena exekuce na movité věci bez bližšího označení, jest

exekuci povolití a teprve po jejím výkonu — ale ještě před jeho schválením — požádati okresní úřad o rozhodnutí, zda a pokud je exekuce na zabavené movitosti přípustna bez újmy veřejných zájmů.

Srov. čís. 12305 sb. n. s.

(Rozh. ze dne 7. června 1935, R IV 86/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2133.)

Čís. 14435.

O výživném požadovaném rozloučenou manželkou podle § 1266 obč. zák. platí co do nepřipustnosti dovolání § 502, třetí odstavec, c. ř. s. v doslovu čl. I čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. června 1935, Rv I 1002/35.)

Žalobkyně domáhá se žalobou, by jí její rozloučený manžel platil z důvodu § 1266 obč. zák. výživné měsíčně 350 Kč. Nižší soudy přisoudily žalobkyni 125 Kč měsíčně ode dne podání žaloby.

Nevyšší soud odmítl dovolání žalobkyně do zamítající části jejího žalobního žádání.

Důvody :

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu podle obsahu dovolání jen pokud byla zamítnuta žaloba na přisouzení vyššího výživného než 125 Kč měsíčně a na přisouzení výživného i za dobu před podáním žaloby. Ve věci samé žalobkyně se tedy nepokládá a ani nemůže pokládati za zkrácenou výrokem o důvodu právního nároku, nýbrž jenom výší výživného stanovenou rozsudky nižších soudů, a to jednak co do doby, od které vyživovací povinnost počíná, jednak co do měsíčních částek výživného. V obou případech běží jen o výměru výživného ze zákona, nikoliv o důvod právní povinnosti. V tomto směru však odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu a jest proto podle ustanovení § 502 odst. 3 c. ř. s. v doslovu článku I čís. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n. dovolání nepřipustné. Zmíněný zákonný předpis se vztahuje také na případ, žádá-li rozloučená manželka výživné v určitých lhůtách splatné podle § 1266 obč. zák. Ustanovení § 1266 nemluví sice o »výživném«, nýbrž o »plném dostiučinění«. Toto zahrnuje však v sobě podle předpisu § 1323 obč. zák. nejen náhradu skutečně utrpěné škody, nýbrž i přiměřené odškodnění za to, co žalobkyni ujde. U žalobkyně, která rozlukou manželství z viny manželovy pozbyla nároku a práv podle §§ 91 a 92 obč. zák., záleží úplné dostiučinění také v náhradě ztraceného nároku na výživné, takže v žalobě požadované měsíční částky, určené k výživě žalobkyně, jsou výživným ze zákona podle svrhu uvedených předpisů (srov. k tomu také rozhodnutí čís. 11154, 13375, 13838 sb. n. s.).